

Markovits Pál Második Feleségével, Létmányi Judittal

A képen a második feleségemmel vagyok, Létmányi Judittal és az első autónkkal egy kiránduláson, az 1960-as években. Második feleségemmel 1960-ban ismerkedtem meg. Ő 1941-ben született, apja, Létmányi László a Pénzügyminisztériumban dolgozott. Anyja, Somogyi Erzsébet háztartásbeli volt. Judit is ott dolgozott a Phylaxiában. Először vegyésztechnikusi tanfolyamot végzett, aztán vegyész mérnök lett. 1962-ben házasodtunk össze, miután elváltam az első feleségemtől. Miután 1990-ben hazajöttem, elváltam a második feleségemtől is [1998-ban volt a válás]. Tehetséges ember, akinek jó munkakapcsolati rendszert sikerült kiépíteni tizennyolc évi szakmai munkája során. Nem foglalkozott mással, mint a karrierjével, és ez nem tett jót a kapcsolatunknak. Két doktorátust szerzett, különböző kémiai ágakban. Nagyon megdolgoztatták őket. Ő indítványozta, hogy váljunk el, és végül elváltunk, de előtte már hosszabb ideje külön éltünk. A gyerekek nála maradtak. Judit még mindig dolgozik Franciaországban, és nagyon jól érzi ott magát. Jól él. Pierre fiam 1970-ben, Sophie 1971-ben született, és mind a ketten kereskedelmi főiskolát végeztek. Sophie számára ideális volt a választás. Azt mondja, hogy az emberi kapcsolatok kialakítása és az üzletszerzés a kedvenc területe, de könyveléssel, pénz- és valutaügyekkel már nem foglalkozik olyan szívesen. Pierre-nek valamiért nagyon nehéz. Erről két elméletem is van. Egyik, hogy az értelmiségi családokban gyakoribb az idegrendszeri betegség és depresszió, mint másutt. Másik, hogy a második nemzedéknek Franciaországban sokkal nehezebb, mint az elsőnek. Nekem volt alkalmam hozzászólni a nehézségekhez, mire kimentem Franciaországba, Pierre viszont ott született. Előbb volt francia állampolgár, mint mi, és az országban borzalmas a nacionalista nyomás. Sokkal erősebb, mint Magyarországon. A gyerekeim franciául tanultak, ez az anyanyelvük, ha lehet ezt mondani. Magyarul akcentussal beszélnek. A lányom ugyan tud olvasni, de nem tudott mit kezdeni egy 1588-ban íródott könyvvel, amelynek megértése nem probléma egy magyar ajkú számára. Sophie Magyarországra jött, és Dunaújvárosban alapított egy céget, saját erőből. Tavaly már nyolc munkatársa volt. Két éve vett egy lakást, és ott él. Unoka még nincs, azt hiszem, még udvarlója sincs. Pierre Párizs környékén lakik egy elővárosban, amelyet zsidó városnak hívtak. A

fiam nehezen tudott elhelyezkedni, a főiskola elvégzése után vagy öt évig volt munka nélkül. Aztán francia nyelvet tanított a helyi iskolában olyan külföldieknek, afrikaiaknak, araboknak, akik nem beszélik a franciát. Most az Adóhivatalban dolgozik.